

ANDY MASLEN

LABYRINT
KLAVISTIEV

Ljndeni

Labyrint klamstiev

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andy Maslen

Labyrint klamstiev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**LABYRINT
KLAMSTIEV**

ANDY MASLEN

**LABYRINT
KLAMSTIEV**

Ljndeni

Andy Maslen: Shallow Ground
Text Copyright © 2020 by Andy Maslen
Translation © Martina Zrubáková, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3781-4
ISBN e-knihy 978-80-566-3797-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3798-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3796-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Ako vždy s láskou venujem Jo

„Srdce zvierata je základom jeho života.“

William Harvey, 1578 – 1657

LETO, POBREŽIE GRÓFSTVA PEMBROKESHIRE, WALES

Asi v polovici pen-y-holtského piliera vyčnievajúceho z mora sa Ford odklonil od vápencovej skaly a zatriasol rukami, aby sa mu rozprúdila krv. Spolu s Lou už tradičné trasy na tejto skale zliezli. Dnes sa vybrali novou cestou, ktorú objavil. Lou spočiatku váhala, no aj ona bola súťaživá a on veľmi chcel liezť práve tadiaľ.

„Neviem. Vidí sa mi to priveľmi náročné,“ poznamenala, keď jej to navrhol.

„Nevrav mi, že ti chýba guráž,“ uškrnul sa.

„To nie, ale...“

„Tak čo teda. Ideme na to. Ibaže by si radšej znova vyliezla niektorú z tých ľahších...“

Lou sa zamračila. „To nie. Poďme.“

Zliezli dolu úzľabinou a od útesu až k miestu výstupu skákali po balvanoch k úzkej skalnej rímse, ktorá sotva vyčnievala nad hladinou. Lou stála dolu, trpezlivo držala laná a Ford začal liezť. No ukázalo sa, že to ide ťažšie, než očakával. Veľa času stratil, keď hľadal spôsob, ako obísť náročný skalný výstupok. Lou opatrne posúvala lano cez istiacu brzdu.

Ford v závanoch mierneho vetra žmúril do jasného slnečného svetla. Okolo skaly krúžili veľké krdle vyplašených čajok škriekajúcich na pestrofarebného votrelca, ktorý prenikol do ich teritória.

Sklonil hlavu a usmial sa na Lou. Jej oči pripomínali nevädze. Spomenul si na deň, keď ju videl prvý raz. Vtedy ho očarili práve jej oči, cítil sa bezbranný ako stará drevená plachetnica vtiahnutá do špirály vodného víru. Zmohol sa na neohrabaný kompliment, ktorý prijala s väčším šarmom, než sa to podarilo jemu.

Lou mu úsmev opätovala. Srdce mu zaplesalo, že aj po siedmich rokoch manželstva sa jej tvár pri pohľade naňho tak nádherne rozžiari.

Oddýchnutý pokračoval v lezení, skúšal iný spôsob, ako prekonať previs. Načiahol sa doprava, kde zbadal chyt. Vyzeral dosť pevný, no pod váhou jeho tela sa odlomil.

Ford vypadol z vápencovej steny porastenej trsmi lišajníkov, s myknutím zavisol na konci lana a odstredivá sila spôsobila, že sa odrazu hompálal vo vzduchu ako ľudské kyvadlo. Najprv ho treslo o skalu, narazil do nej tvárou a rozbil si bradu, a vzápätí sa už hojdal nad Lou, ktorá stála na rímse.

Pomaly sa krútil na lane a snažil sa zachovať pokoj. V jednej chvíli sa bruškami natiahnutých prstov oškrel o skalu a vzápätí už nimi zahrabol vo vzduchu.

Vtedy si všimol dve veci, ktoré ho vystrašili viac než to, že vypadol zo steny.

Kus skaly veľký ako mikrovlnka, ktorý Ford odtrhol, zasiahol Lou. Videl ju, ako dolu sedí čudne skrútená, tvár biela ako krieda, na nohaviciach má krv. Vo vytreštených nevädzovomodrých očiach sa jej zračila bolesť.

Voda už dosahovala k rímse a stále pribúdala. To znamenalo príliv, nie odliv. Pravdepodobne si zle pozrel tabuľku s časmi príli-

vu a odlivu alebo mu pridľho trvala prvá časť výstupu. V duchu sa preklínal za svoju pomalosť.

„Viem ťa spustiť,“ zakričala Lou. „Ale noha... asi ju mám zlomenú.“

Keď ho bezpečne dostala na zem, Ford ju tuho pobozkal a hneď si k nej čupol, aby jej prezrel zranenie na pravej nohe. Keď zbadal na zakrvavenej nohavici ostrý hrbolec, hneď vedel, čo to je. Kost’.

„Vyzerá to zle, Lou. Pravdepodobne je to otvorená zlomenina. No ak sa udržíš na zdravej nohe, vrátíme sa tou istou cestou, ako sme prišli.“

„To nedám!“ zakvílila Lou a bolesť jej zovrela tvár. „Zavolaj pobrežnú stráž.“

Ford vytiahol mobil.

„Doriti! Nie je tu signál.“

„Tak choď po pomoc.“

„Predsa ťa tu nemôžem nechať, láska.“

Vtom sa cez okraj rímsy prevalila vlna a zmáčala ich.

Lou vytreštila oči. „Musíš! Prílív je čoraz silnejší.“

Ford vedel, že má pravdu. A to všetko je jeho chyba. To on strhol ten kameň z útesu.

„Lou, ja...“

Chytila ho za ruku a zovrela mu ju tak silno, až ho to zaboľelo. „Musíš!“

Zasiahla ich ďalšia vlna. Ford mal ústa plné morskej vody. Polovicu prehltoľ, no cítil, ako sa mu zdvihol žalúdok. Pozrel na cestu, kadiaľ sem prišli. Balvany, po ktorých skákali, zmizli pod vodou. Toto by už Lou nezvládla.

Rozplakal sa. Odrazu si nevedel rady.

Vtom Lou vytiahla posledný tromf. „Ak tu zostaneš, zomrieme obaja. Kto sa postará o Sama?“

Sam, ich dnes už osemapolročný syn, sa narodil dva roky predtým, než sa zosobášili. Pred výletom do Pen-y-holtu ho zaviezli k Louisiným rodičom. Ford vedel, že Lou má pravdu. Nemôže zo Sama urobiť sirotu. Mali byť raz a navždy všetci traja spolu. No teraz to vyzerá, že ich čas vypršal.

„Choď už!“ skríkla Lou. „Kým nie je neskoro.“

Nechal ju tam. No ešte predtým skontroloval lano a karabíny, aby mal istotu, že ju neodplaví voda. Doľahol naňho akýsi zvláštny pokoj, keď sa ponoril do vody, plával k útesu a sám vyliezol na breh.

Celkom hore už medzi skalami rástli trsy trávy. Vytiahol mobil. Štyri paličky. Zavolał pobrežnú stráž a presne im opísal miesto aj čo sa stalo a aké má Lou zranenie. Potom vyčerpaný klesol na zem. Pokoj, ktorý mu zachránil život, bol odrazu preč. Sťažka, rýchlo dychčal, lapal vzduch a zasa ho vyrážal von, no ani tak mu do mozgu neprúdilo dosť kyslíka.

Napínalo ho na vracanie, zalieval ho pot, ktorý vzápätí schladil studený vietor. Z nečakaného chladu ho striaslo. Zatackal sa, naklonil doprava a z úst mu na trávu vyšplechol tenký prúd žlče.

Vtedy mu už celkom obrátilo žalúdok, vyvracal raňajky a zašpinil si rukáv vetrovky. Potom ho znova naplo a opäť z neho vyšla smradľavá žltkastá tekutina. Napínalo ho ďalej, ale už nasucho, až kým kľč nepovolil a vnútornosti sa neupokojili. Očami plnými slz videl všetko ako v hmle.

Zvalil sa na chrbát a ležal tak viac ako desať minút s očami upretými na bezoblačnú oblohu. Čudné, ako ten sen pôsobí realisticky. Takmer uveril, že práve nechal svoju ženu, aby sa utopila.

Vzlykal. Vietor mu ten praskavý zvuk trhal rovno z pier a rozptýlil ho do vzduchu. A potom ten sen sčernel a nastúpila realita, škaredá, bolestná a pravdivá.

Začul pukot helikoptéry. Jej červenobiela silueta sa vznášala nad Pen-y-holtom.

Keď sledoval záchrannú akciu, čas odrazu prestal byť dôležitý. Nemal potuchy, ako dlho to trvalo.

Teraz pred ním stál muž v jasnooranžovej leteckej kombinéze a vysvetľoval mu, že jeho žena, Samova matka, sa utopila.

Neskôr ho vypočuli miestni policajti. Správali sa k nemu ohľaduplne najmä preto, že je z branže.

Koroner uzavrel prípad Louinej smrti ako nešťastnú náhodu.

Ford však vedel, aká je pravda.

To on ju zabil. To on na ňu naliehal, aby liezli novou trasou. On uvoľnil balvan, ktorý jej zlomil nohu. On ju tam nechal napospas, aby sa utopila, a sám si zachránil kožu.